

Слънцето вече бѣ позлатило високитѣ върхове. Отдавна вече бѣхме напустнали гористата областъ. Никаква цѣрна мура, никакъвъ боръ не спираше погледа ни. Ние продължавахме по стрѣмната камениста пѣтека, която все повече и повече се губѣше предъ очитѣ ни. Още малко и ние сме въ царството на снѣговетѣ. Стигаме до една прѣспа, дълга стотина метра, широка около 20 м., а дебелината ѝ не може да се каже, колко е. Снѣгътъ е тѣй затвърденѣлъ, че свободно ходимъ по него безъ да затѣваме. Утоляваме си жаждата съ чистия снѣгъ и поемаме пакъ нагоре. Пѣтеката съвсемъ изчезва. Отъ тукъ натакъ ще вървимъ по посока, каза Георги и ни посочи пресѣчката въ скалитѣ. Това мѣсто се казва „порта“. Презъ нея ще трѣбва да минемъ и отъ тамъ ще почне сѣщинското изкачване на Елъ-тепе.

Стѣпваме бавно, правимъ малки крачки, почиваме доста често, но не спори. „Портата“, която струваше ни се, че е най-много единъ [часъ далечъ отъ насъ, като че оставаше все на едно разстояние. Ужъ се движимъ, а никакъ не приближаваме. Движейки се на посоки, попаднахме въ клекъ, който още повече затрудни пѣтуването. На едно мѣсто се подхлъзнешъ, на друго затънешъ и като погледнешъ нагоре, виждашъ, че не си доближилъ ни крачка до „портата“. Съ мжка сполучихме да излѣземъ отъ клека, но пъкъ попаднахме въ единъ сипей, който едва преминахме.

Погледнахъ часовника си. Той показваше 6. Значи, цѣли два часа вървимъ, и както ни казва водача, ние не сме още на половината пѣть. Всички сме заморени и изпотени. Всѣки избира пѣть и ходи тѣй, както му е най-удобно. Единъ върви [право нагоре, за да съкрати пѣтя, другъ прави зигзаги, за да не си хаби силитѣ. Така приближавайки се къмъ „портата“, ние